

[Justitsministeren.]

man mange steder spørgsmålet om hastighedsbegrænsning. Vi har tænkt os at imødekomme dette ønske i to tilfælde, nemlig i Kolding og Hobro, hvor indfaldsvejene, om jeg må bruge det udtryk, skræner stærkt nedad og derved opfordrer til en måske uforsvarlig hastighed. Det er en forsøgsvis ordning, og hvis jeg skulle tænke mig en hastighedsbegrænsning gennemført i Slagelse, kan jeg ikke gætte, hvor jeg skulle sætte hastighedsgrænsen. Således som de færdselsmæssige muligheder er i denne by, er det ikke muligt at fastsætte en maksimalgrænse; en 50 kms maksimalgrænse vil være helt urimelig visse steder i denne by. For at vi skulle skride til særlige foranstaltninger — men jeg tør ikke tage stilling, før sagen kommer fra vejdirektoratet — måtte der foreligge en ganske særlig begrundelse. Det er vanskeligt at sige, hvordan spørgsmålet skal løses, medmindre man — som man håber — før eller senere får etableret en omkørselsvej.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til stats- og udenrigsministeren af Bundvad m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 5051).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den sidste sag på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2211, fremsættelsen i tidenden sp. 5051).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Nielsen: Sidste år vedtog folkettingen den 14. marts en lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Begrundelsen for denne lov var, at forbruget var for stort i forhold til produktionen her i landet, og skulle dette forbrug opretholdes uden stigning i produktionen, ville det hæmme investeringerne og dermed skabe beskæftigelsesvanskeligheder ikke mindst for de nye store årgange. Valutasituationen viste iøvrigt, at en sådan forbrugsbegrænsning var nødvendig. Loven blev tidsbegrænset til to år og har kun gyldighed til udgangen af marts måned næste år. Det vil selvfølgelig være glædeligt, om produktionen til den tid har en sådan højde — og valutasituationen derved er blevet forbedret — at man atter kan give tilladelse til et øget forbrug, uden at det går ud over beskæftigelsen eller landets økonomiske status. Herom vil det vel nok være betænkeligt at spå på nuværende tidspunkt; flere i øjeblikket ukendte faktorer vil jo være afgørende, bl. a. bytteforholdet overfor udlandet.

Imidlertid må man håbe, at det på et givet tidspunkt må være muligt at ophæve bl. a. tøjskatten; men en sådan ophævelse kan berede visse praktiske vanskeligheder og nogen gene for handelen, idet man i detailforretningerne vil ligge med lagre af beskattede varer, mens nye ubeskattede varer vil komme i handelen, således at de beskattede varer ikke vil blive solgt. At refundere betalte afgifter på ikke solgte varer vil ikke være praktisk muligt, og man kan også befrygte, at handelen vil standse en overgang, idet forbrugerne vil udsætte deres indkøb, når det kan forventes, at afgiftsfrie varer vil komme i handelen; i hvert tilfælde vil der kunne blive et vist stop i detaillisternes indkøb hos grossisterne. For at modvirke dette og lette overgangen til afgiftsfrit salg foreslås det derfor her, at afgiften ikke pludselig skal bortfalde med sit fulde beløb, men at der skal ske en aftrapning, så at afgiftssatserne nedsættes hvert kvartal med højst 10 pct. af deres oprindelige størrelse. Hvornår man i fuld ansvarlighed overfor valutasituationen og dermed beskæftigelsen kan begynde denne aftrapning, må som omtalt være et åbent spørgsmål, hvorfor det har været nødvendigt at foreslå, at